

Sygn. akt VIII U 1439/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2018 r. w Gliwicach

sprawy J. G. (G.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do rekompensaty

na skutek odwołania J. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 18 grudnia 2017 r. **nr** (...)

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od odwołującego na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę 180zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSR del. Magdalena Kimel

Sygn. akt VIII U 1439/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 18 listopada 2017 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. działając na podstawie ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonemu J. G. emeryturę od 1 października 2017 r. Jednocześnie odmówił ubezpieczonemu prawa do rekompensaty, ponieważ nie udowodnił on co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Z powyższą decyzją nie zgodził się ubezpieczony. Wniósł odwołanie, w którym domagał się jej zmiany i przyznanie prawa do spornego świadczenia. Twierdził, że spełnia wszystkie przesłanki do przyznania rekompensaty.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. G. urodził się (...) Uczęszczał do przyzakładowej (...) Szkoły Zawodowej w G..

Ubezpieczony pracował w:

- a) (...) Wytwórni (...) w G. od 13 października 1969 r. do 11 sierpnia 1973 r. jako hartownik;
- b) Kombinacie Państwowych Gospodarstw (...) w P. od 16 sierpnia 1973 r. do 31 marca 1983 r. jako pracownik fizyczny, a później traktorzysta;
- c) Przedsiębiorstwie (...) w P. od 6 kwietnia 1983 r. do 3 września 1994 r. jako ślusarz.

W okresie pracy w Kombinacie Państwowych Gospodarstw (...) w P. (dalej: Kombinat) ubezpieczony zajmował stanowiska pracownika fizycznego (do 11 kwietnia 1975 r.), traktorzysty (od 1 lipca 1976 r.). Z kolei w okresie od 11 kwietnia 1975 r. do 13 lipca 1976 r. powierzono mu obowiązki konserwatora sprzętu przeciwpożarowego i mechanicznego. Od 1 stycznia 1981 r. pracował w Dziale Mechanizacji i Transportu. Kombinat był przedsiębiorstwem podzielonym na cztery działy, każdy po ok. 6 ha. Dział I i II zajmował się produkcją pomidorów i ogórków, a dział III kwiatami, pomidorami i kapustą. W przedsiębiorstwie był też wydział transportowy. W wydziale transportowym znajdowały się samochody ciężarowe oraz traktory, zwłaszcza U.. Pracowali tam kierowcy.

Przez pierwsze 2 lata ubezpieczony pracował przy opryskach- już wtedy był traktorzystą. Należał do kilkusobowej brygady w dziale ochrony roślin. Był odpowiedzialny za opryski. W celu wykonania tych czynności przesuwał się co kilka metrów wzdłuż nawierzchni, a następnie schodził z traktora i pomagał przy wyciąganiu węży o długości 20m przez które była doprowadzana ciecz ze środkami chemicznymi, którymi były spryskiwane rośliny. Wcześniej należało przygotować substancję do opryskiwacza. Wlewano wówczas do niego specjalne środki ochrony roślin i zalewano wodą. Ubezpieczony wykonywał opryski w szklarniach, nie wyjeżdżał na drogi publiczne. W szklarniach panowała wysoka temperatura. Jedna szklarnia miała ok. 0,5 ha. Ubezpieczony wykonywał opryski niemal przez cały rok, jeździł od szklarni do szklarni.

Następnie ubezpieczony przeszedł do wydziału transportowego. Ubezpieczony przewoził różne towary przy użyciu ciągnika typu U.. Poruszał się po drogach publicznych, jak i po terenie Kombinat. Do Kombinat. przychodziły składy wagonów z korą, które były zlokalizowane poza Kombinatem, tj. w P. oddalonej o ok. 1 km oraz w T. oddalonym o ok. 6 km. Ubezpieczony przywoził także mieszankę z torfu, którą przywoził do szklarni. W czasie plonów woził pomidory i ogórki na sortownię. Rozwoził również ludziom węgiel. Ponadto jeździł do K. po płyny do oprysków, wywoził śmieci do kopalni piasku oddalonej o ok. 15 km.

W czasie pracy w wydziale transportu, ubezpieczony zajmował się również mieszaniem substratu przy użyciu ciągnika. W sezonie czynności te wykonywał w miarę potrzeb, czasami raz w miesiącu. Zajmowały mu one co najmniej 8 godzin w ciągu dnia. Wymieszany materiał zawoził następnie do szklarni. Z kolei w okresie zimowym, czynności te wykonywał niemal nieustannie.

W czasie pracy w Przedsiębiorstwie (...) w P. od 6 kwietnia 1983 r. do 3 września 1994 r, ubezpieczony pracował w wydziale naprawy wagonów. Zajmował się rozkręcaniem i przykręcaniem naprawianych części. Czynności naprawcze wykonywał na hali, gdzie znajdowały się kanały remontowe. Dokonywano tam takich napraw jak naprawa układu hamulcowego czy wymiana osi. Wagony były osadzane przy użyciu suwnicy. Następnie rozkręcano poszczególne elementy i dawano do naprawy. Po naprawie lub wymianie przykręcano je w pierwotne miejsce. Część prac wykonywano z kanału, a część z poza niego. Aby naprawić układ hamulcowy należało odkręcić łożyska. Po ich odkręceniu przez ubezpieczonego (z kanału), wagon był przesuwany za pomocą suwnicy na kanał remontowy. W kanale ubezpieczony zajmował się również odbezpieczeniem bolców i smarowaniem układu hamulcowego. Niemniej jednak nie wszystkie czynności ubezpieczony wykonywał w kanałach remontowych. Poza kanałem zajmował się odbezpieczeniem zworów do kół czy ściąganiem i zakładaniem resorów. Niezależnie od powyższego, ubezpieczony

zajmował się także czyszczeniem poszczególnych elementów za pomocą szczotek, czyszczeniem układu hamulcowego za pomocą oleju. Prace w kanale remontowym zajmowały mu zaledwie około 5-6 godzin dziennie. W pozostałym okresie, pracował poza kanałem.

Ubezpieczony posiada świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z 4 grudnia 2017 r., z którego wynika, że okresie od 6 kwietnia 1983 r. do 3 września 1994 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w Przedsiębiorstwie (...) w P. jako ślusarz wagonowy i była to praca wskazana w wykazie A, dziale. XIV, poz. 16, pkt 6 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do Zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach.

W dniu 9 października 2017 r. wniósł o przyznanie mu prawa do emerytury wraz z rekompensatą.

W dniu 18 listopada 2017 r. organ rentowy wydał decyzję, w której przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od 1 października 2017 r. W tej samej decyzji organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do rekompensaty, ponieważ ubezpieczony nie wykazał 15-letniego stażu w szczególnych warunkach. Do tego stażu pracy, organ rentowy nie uwzględnił mu okresu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w P. od 6 kwietnia 1983 r. do 3 września 1994 r., ponieważ wykazane w świadectwie pracy z 4 grudnia 2017 r. stanowisko pracy nie jest zgodne z przywołanym zarządzeniem nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z 12 sierpnia 1983 r. (w wykazie A dziale XIV poz. 16 brak jest pkt 6).

Od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł odwołanie, które zainicjowało niniejsze postępowanie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego, aktach osobowych ubezpieczonego; zeznań świadka E. C. złożonych na rozprawie w dniu 5 września 2018 r. (k.55-56); zeznań świadka T. J. złożonych na rozprawie w dniu 5 września 2018 r. (k.56-57); zeznań świadka J. L. złożonych na rozprawie w dniu 5 września 2018 r. (k.58); zeznań świadka Z. S. złożonych na rozprawie w dniu 5 września 2018 r. (k.59); zeznań świadka P. K. złożonych na rozprawie w dniu 5 września 2018 r. (k.60); zeznań świadka J. M. złożonych na rozprawie w dniu 5 września 2018 r. (k.60-61); zeznań ubezpieczonego złożonych na rozprawie w dniu 5 września 2018 r. (k.55-56).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków E. C., T. J., J. L., Z. S., którzy w sposób spójny, precyzyjny i stanowczy opisali wykonywane przez ubezpieczonego czynności w trakcie zatrudnienia w Kombinacie Państwowych Gospodarstw (...) w P.. Świadkowie pracowali w tym przedsiębiorstwie razem w ubezpieczonym, zatem znali specyfikę funkcjonowania zakładu oraz wiedzieli czym zajmował się ubezpieczony. Z ich zeznań jednoznacznie wynika, że ubezpieczony zajmował się w ww. przedsiębiorstwie nie tylko transportem towarów, ale i opryskami i wyrabianiem substratu. Jego praca w tym okresie nie polegała tylko i wyłącznie na transporcie.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka T. G. (żony ubezpieczony) w zakresie w jakim dotyczą one czynności wykonywanych przez ubezpieczonego w Kombinacie Państwowych Gospodarstw (...) w P.. Wyjaśnić należy, że świadek wskazuje, iż ubezpieczony zajmował się tam wyłącznie transportem i pomija fakt wykonywania przez niego innych czynności, takich jak rozwożenie torfu, wykonywanie oprysków oraz wyrabianie substratu. Zeznania te są sprzeczne z zeznaniami świadków E. C., T. J., J. L., Z. S., którym Sąd dał wiarę z przyczyn wyżej podanych.

Sąd dał również wiarę zeznaniom świadków P. K. oraz J. M., z których wynika, że ubezpieczony podczas zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P. od 6 kwietnia 1983 r. do 3 września 1994 r. nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, prac w kanałach remontowych. Z zeznań P. K. wynika, że ubezpieczony pracował w kanale co najwyżej 5-6 godzin w trakcie dnia. Z kolei pozostałe czynności wykonywał poza kanałami remontowymi. Natomiast świadek J. M. twierdzi, że w ogóle nie widział ubezpieczonego pracującego w kanale remontowym.

Sąd oddalił wniosek ubezpieczonego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu bhp, uznając, że nie wniósłby on nic istotnego do sprawy oraz, że zmierzałby wyłącznie do bezpodstawnego przedłużenia postępowania. To Sąd uprawniony jest do oceny zebranego materiału dowodowego a nie biegły.

Sąd uznał materiał dowodowy za wiarygodny, kompletny i pozwalający na poczynienie ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. z 2017r., poz. 664) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Zgodnie z ust. 2 rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych określa ogólne warunki nabycia prawa do rekompensaty, czyli – zgodnie z definicją legalną zamieszczoną w art. 2 pkt 5 ustawy – do odszkodowania za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze przez osoby, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Prawo do rekompensaty przysługuje ubezpieczonemu, który legitymuje się co najmniej 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są:

- utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę w związku z wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2008r. – w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., a przed dniem 1 stycznia 1969r. – podstawy normatywnej przewidującej takie uprawnienie;
- niespełnienie przez ubezpieczonego warunków uprawniających go do emerytury pomostowej;
- legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- niezyskanie przez ubezpieczonego prawa do wcześniejszej emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

Bezspornie ubezpieczony jest uprawniony do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego, w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2016r. poz. 887 ze zm.). Jednak nabycie prawa do emerytury na zasadach ogólnych nie wpływa w żaden sposób na uprawnienia do rekompensaty.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 17 grudnia 2015r. sygn. akt III AUa 717/15 (LEX nr 1964970), celem rekompensaty jest złagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na wcześniejszą emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach. Nie polega ona jednak na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, ale na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego. Zauważyć także trzeba, iż skoro zgodnie z art. 23 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 u.e.r.f.u.s. kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenia społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczonej według formuły zdefiniowanego

świadczenia. Jedynie więc nabycie prawa do wcześniejszej emerytury stanowi przesłankę negatywną przyznania prawa do rekompensaty, natomiast nabycie prawa do emerytury na zasadach ogólnych nie wpływa w żaden sposób na uprawnienia do rekompensaty.

Okoliczność sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła legitymowania się przez ubezpieczonego 15-letnim okresem pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie zaliczył ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych, zatrudnienia w (...) Wytwórni (...) w G. od 13 października 1969 r. do 11 sierpnia 1973 r. jako hartownik; w Kombinacie Państwowych Gospodarstw (...) w P. od 16 sierpnia 1973 r. do 31 marca 1983 r. oraz w Przedsiębiorstwie (...) w P. od 6 kwietnia 1983 r. do 3 września 1994 r.

Z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego wynika, że odwołujący w okresie zatrudnienia w Kombinacie Państwowych Gospodarstw (...) w P. jak i w Przedsiębiorstwie (...) w P. nie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach.

Odnosząc się do okresu pracy w Kombinacie Państwowych Gospodarstw (...) w P., wskazać należy, że ubezpieczony pracował tam początkowo w charakterze pracownika fizycznego, później konserwatora i traktorzysty. Początkowo przez kilka lat pracował w dziale ochrony roślin, później w wydziale transportowym. Jako pracownik działu ochrony roślin brał udział w opryskach. Nie były to prace transportowe. Z kolei jako traktorzysta najczęściej przy użyciu ciągnika U. woził do Kombinatów towar. W tym celu poruszał się po drogach publicznych. Bez wątplenia w tym zakresie były to prace związane z transportem. Niemniej jednak ubezpieczony nie wykonywał tych czynności stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, ponieważ jako traktorzysta zajmował się także mieszaniem substratu przy użyciu ciągnika, zwłaszcza w okresie zimowym oraz rozrzucaniem torfu. Tym samym wykonywał on także inne prace, niż tylko te, który dotyczyły transportu. W związku z tym, ubezpieczony nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, prac związanych z transportem, które zostały wskazane wykazie A, dziale VIII, pkt 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.1983.8.43), czyli prac kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych. Tutejszy Sąd w pełni podziela ostatnio ukształtowane orzecznictwo Sądu Najwyższego, z którego wynika, że uwzględnienie w wykazie A, dziale VIII poz. 3 ww. rozporządzenia, prac kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych nie oznacza, że należy uznać za pracę w szczególnych warunkach kierowanie tymi pojazdami przy jakichkolwiek innych zadaniach (rodzaju pracy) niż zadania transportowe. Prace uznane za wykonywane w warunkach szczególnych bez względu na miejsce ich wykonywania i rodzaj zostały wymienione w dziale XIV zatytułowanym „prace różne”. Tymczasem inne działy wykazu obejmują wymienione w nich prace w powiązaniu z rodzajami zakładów pracy lub ich częściami. Nie można uznać, że praca kierującego ciągnikiem jest zawsze pracą „w transporcie”, także wówczas, gdy kierujący niczego nie transportuje, lecz wykonuje przy pomocy ciągnika prace polowe np. sieje, orze, nawozi, spulchnia glebę itp. Takie stanowisko wypływa z faktu, że w świetle przepisów wykazu A wyodrębnienie prac ma charakter stanowiskowo – branżowy, gdy pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach tego wykazu wymieniono konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej tychże prac nie jest dziełem przypadku. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2016r. I UK 218/15, 3 grudnia 2013r. I UK 172/13, 13 sierpnia 2015r. II UK 298/14, 5 maja 2016r. III UK 121/15).

Przed wszystkim przedsiębiorstwo Kombinat Państwowych Gospodarstw (...) w P. nie funkcjonował w ramach branży transportowej, lecz świadczył usługi ogrodnicze. Ponadto z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że ubezpieczony w okresie w którym zajmował stanowisko traktorzysty, nie wykonywał wyłącznie- stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac transportowych, bowiem wykonywał także inne prace- wykonywał opryski – w okresie zatrudnienia w dziale ochrony roślin, mieszał substrat (nawet przez całą zimę) rozrzucał torf- w okresie zatrudnienia w dziale transportu.

Powyższego okresu zatrudnienia nie można zatem zaliczyć do pracy w warunkach szczególnych.

Pracą w warunkach szczególnych nie była także praca ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) w P. od 6 kwietnia 1983 r. do 3 września 1994 r. Z zeznań świadków jednoznacznie wynika, że ubezpieczony nie wykonywał tam prac wymienionych w wykazie A, dziale XIV, poz. 16 ww. rozporządzenia, a więc prac w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony mógł pracować w kanale remontowym co najwyżej około 5-6 godzin dziennie. Pozostałą część dnia spędzał poza kanałem, gdzie np. zajmował się odbezpieczaniem zwozów do kół czy ściąganiem i zakładaniem resorów. Tym samym bez wątplenia nie była to praca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywana w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych, a więc nie była to praca wymieniona w wykazie A, dziale XIV, poz. 16 ww. rozporządzenia.

Wskazać również należy, że wprawdzie ubezpieczony przedłożył świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z 4 grudnia 2017 r., z którego wynika, że okresie od 6 kwietnia 1983 r. do 3 września 1994 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w Przedsiębiorstwie (...) w P. jako ślusarz wagonowy i była to praca wskazana w wykazie A, dziale XIV, poz. 16, pkt 6 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do Zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, niemniej jednak przywołane przepisy resortowe (bez względu na to, czy wskazane tam stanowisko zostało prawidłowo określone) mają jedynie charakter pomocniczy, uzupełniający. Określenie, czy wykonywane czynności, były pracą w warunkach szczególnych, a jeżeli tak to jaką, powinny być oceniane wyłącznie przez normy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W związku z tym, dla uznania konkretnego rodzaju lub stanowiska pracy za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze decydujące znaczenie ma to, czy jest to praca wymieniona w w/w rozporządzeniu oraz w wykazach stanowiących załącznik do tego rozporządzenia, natomiast wykazy stanowisk ustalone przez właściwe podmioty w odniesieniu do podległych zakładów pracy mają jedynie charakter techniczny (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2012r., II UK 103/11 oraz z dnia 13 listopada 2008r., II UK 88/08). Jednocześnie wykazy resortowe, mające za zadanie uszczegółowienie wykazu prac zawartego w rozporządzeniu Rady Ministrów, muszą być dostosowane do treści załącznika do wymienionego rozporządzenia. Mają charakter porządkujący, ale nie stanowią aktu normatywnego powszechnie obowiązującego, a więc ich treść nie jest wiążąca przy ustalaniu prawa do wcześniejszej emerytury (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 września 2012 r.. sygn. akt: III AUa 1706/11).

W związku z powyższym, samo zaliczenie ubezpieczonemu do pracy w warunkach szczególnych (...) Wytwórni (...) w G. od 13 października 1969 r. do 11 sierpnia 1973 r. nie wpłynęłoby to na treść rozstrzygnięcia, gdyż w dalszym ciągu nie zostałyby spełniona przez ubezpieczonego przesłanka 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ustalony w sprawie stan faktyczny nie pozwala na przyjęcie, że ubezpieczony legitymuje się co najmniej 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach. Ubezpieczony nie udowodnił, że w powyższych okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w szczególnych warunkach przez co najmniej 15 lat.

Reasumując, ubezpieczony nie spełnia przesłanek do przyznania do prawa do rekompensaty w myśl ww. przepisów.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴§1 kpc oddalił odwołanie ubezpieczonego jako bezzasadne.

O kosztach zastępstwa procesowego, Sąd orzekł na podstawie art. 98 §1 i §3 kpc w zw. z §9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) zasądzając od ubezpieczonego - jako od strony przegrywającej proces – na rzecz organu rentowego 180 zł jako zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSR del. Magdalena Kimel